

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.718 van 30 december 2014
in de zaak A. 214.569/IX-8555**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Reiner Tijs
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Nassaustraet 37-41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:
1. de minister van Justitie
2. de federale bemiddelingscommissie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 december 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[d]e beslissing van de algemene commissie van de Federale Bemiddelingscommissie van 11 december 2014 [om] aan [XXXX] XXXX tijdelijk – met name voor de duur van twee maanden ingaande op donderdag 1 januari 2015 en eindigend op zaterdag 28 februari 2015 – de intrekking van de erkenning als bemiddelaar op te leggen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 december 2014, om 10.30 uur.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Reiner Tijs, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is advocaat en is sinds 8 mei 2008 eveneens erkend als bemiddelaar in familiezaken met toepassing van artikel 1726, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek.

3.2. Op 1 juli 2010 wordt aan verzoekster een bemiddelingsopdracht toevertrouwd naar aanleiding van de beëindiging van de feitelijke relatie tussen J.W. en V.V.M. Verzoekster heeft deze bemiddelingsopdracht uitgevoerd. Na afronding van deze opdracht is achteraf (eind 2011) een dispuut ontstaan tussen J.W. en V.V.M. in verband met een afhaling van een bedrag van 61.298,59 euro van hun gemeenschappelijke rekening, waarvan de vereffening kennelijk niet in de

bemiddeling was opgenomen, met betrekking tot de verblijfs- en onderhoudsregeling van de kinderen. Dit laatste heeft geleid tot een procedure voor de jeugdrechtbank waarbij verzoekster op 28 december 2011 aan de griffie van de jeugdrechtbank en aan de raadsman van J.W. haar tussenkomst meldt als advocaat van V.V.M.

3.3. Op 3 oktober 2013 dient J.W. een klacht in tegen verzoekster bij de federale bemiddelingscommissie.

3.4. Op 11 december 2014 beslist de algemene commissie van de federale bemiddelingscommissie verzoeksters erkenning als bemiddelaar in te trekken voor twee maanden vanaf 1 januari 2015 tot en met 28 februari 2015.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoekster motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van haar zaak als volgt:

“167. Indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, dan wordt de erkenning als bemiddelaar van verzoekende partij ingetrokken voor de duur van twee maanden ingaande op donderdag 1 januari 2015 en eindigend op zaterdag 28 februari 2015.

168. Een zaak als degene die voorligt is vanuit haar aard evident spoedeisend en wel in die mate dat de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing ermee onverenigbaar is.

169. De opgelegde tuchtsanctie (intrekking) is de op één na zwaarste sanctie. Gedurende volle twee maanden kan verzoekende partij haar activiteiten als erkend bemiddelaar niet meer uitvoeren. Taken waarvoor zij werd aangesteld, kunnen niet meer afgehandeld worden. Nieuwe taken kunnen niet meer aangevat worden. Zij wordt ook geschrapt van de lijst van erkende bemiddelaars. En hoewel alle belangrijke rechtspositieregelingen voorschriften bevatten inzake de doorhaling of uitwissing van een tuchtstraf, is hierin in casu niet voorzien. De tuchtregeling voorziet geen mogelijkheid tot eerherstel en de maatregel blijft voor altijd in het tuchtdossier bestaan.

170. Los van de financiële schade die verzoeker hierdoor lijdt, zou zij ook de morele vernedering van de intrekking (de op één na zwaarste sanctie in omstandigheden waarin de bijzondere commissie de lichtste sanctie voorstelde) dienen te ondergaan. Tevens leidt dit tot onmogelijke praktische moeilijkheden: wat met de bemiddelingen die lopende zijn en zich in een eindfase bevinden? Het vertrouwen ten aanzien van bestaande cliënten (en ten aanzien van aanstellende rechtbanken) wordt hierdoor geschaad. Nieuwe aanstellingen moeten worden geweigerd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leidt dan ook tot heel wat financiële, morele en praktische moeilijkheden en leidt tot een aantasting van de reputatie en een schending van het vertrouwen ten aanzien van cliënten binnen bestaande bemiddelingsopdrachten en ten aanzien van potentiële cliënten binnen toekomstige opdrachten die niet meer kunnen worden gehonoreerd tijdens de schorsingsperiode.

171. Eens deze ‘schorsing’ haar uitwerking zal gehad hebben, kan dit niet meer teruggedraaid worden. De schade is dan onherroepelijk geleden en ondergaan. Vertrouwen opbouwen duurt jaren. Vertrouwen afbreken kan op zeer korte tijd.

172. Indien de vordering zou worden ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure zou de uitspraak over deze vordering onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

173. Verzoekers hebben op basis van de voorgaande argumentatie in concreto verduidelijkt waarom de concrete impact op hun persoonlijke situatie die op grond van het bestreden besluit mogelijk zou worden, van dien aard is dat zij het resultaat van de procedure ten gronde en zelfs van een gewone schorsingsprocedure hierdoor niet kunnen afwachten.

174. Gezien de uiterst korte tijdspanne welke verlopen is tussen de kennisname van de bestreden beslissing enerzijds (aangeboden met schrijven van 17 december 2014) en het aanbieden aan uw Raad van het verzoekschrift anderzijds (nog voor het einde van de maand), staat het vast dat de verzoekende partij zelf, zoals het betaamt, op diligente wijze en met de vereiste spoed heeft gehandeld bij het instellen van onderhavige vordering.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

Op verzoekster die aldus meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust te dezen niet alleen de bewijslast om aan te tonen dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden, maar zij moet tevens aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

7. Verzoekster heeft, gelet op de eindejaarsperiode, de vereiste spoed en diligentie aan de dag gelegd om de voorliggende vordering binnen een zo kort mogelijke termijn bij de Raad van State in te dienen.

8.1. Verzoekster voert aan dat als de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, haar erkenning als bemiddelaar wordt ingetrokken voor de duur van twee maanden ingaande op donderdag 1 januari 2015 en eindigend op zaterdag 28 februari 2015 en daardoor de vordering vanuit haar aard evident spoedeisend is in die mate dat de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing ermee onverenigbaar is. Zij stelt dat eens de schorsing haar uitwerking zal hebben gehad, deze niet meer kan worden teruggedraaid en de schade dan onherroepelijk is geleden en ondergaan.

8.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid kan niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussen-

komen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoekster niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden beslissing haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan zou zijn, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat verzoekster het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-2277/1, 13).

9.1. Verzoekster stelt dat zij ingevolge de bestreden beslissing haar opdracht als erkend bemiddelaar niet meer kan uitvoeren, dat zij aanvaarde opdrachten niet kan afwerken en dat zij geen nieuwe opdrachten kan aanvaarden. Dat alles zal volgens haar niet alleen leiden tot onmogelijke praktische moeilijkheden, maar zou ook haar reputatie aantasten en leiden tot een schending van het vertrouwen ten aanzien van cliënten binnen bestaande bemiddelingsopdrachten en ten aanzien van potentiële cliënten.

9.2. In dat verband moet worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen gewag wordt gemaakt, noch een begin van bewijs wordt voorgelegd van het aantal en de aard – vrijwillige bemiddeling of gerechtelijke bemiddeling – van de bemiddelingsdossiers die verzoekster thans behandelt, de omzet die zij haalt, dat recent aanvaarde of toegewezen bemiddelingsopdrachten moeten worden afgehandeld binnen een periode van twee maanden en dergelijke meer. Nochtans is het aanbrengen van onder meer zulke concrete gegevens cruciaal om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. Bij gebrek aan zulke gegevens wordt niet aangetoond dat de opgelegde schorsing tot onmogelijke praktische moeilijkheden zal leiden en dat cliënten hun vertrouwen onherroepelijk zullen verliezen.

10. Verzoekster wijst ten slotte ook op de financiële schade en de morele vernedering die zij door de uitvoering van de bestreden beslissing zal lijden, alsook wijst zij erop dat in de betrokken tuchtregeling niet in de mogelijkheid wordt voorzien – in tegenstelling met alle belangrijke rechtspositieregelingen – van eerherstel, waardoor de bestreden beslissing voor altijd in haar tuchtdossier zal blijven bestaan.

Wat de mogelijk te lijden financiële schade betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt hoe groot die financiële schade wel kan zijn en evenmin toont zij aan dat die schade voor haar in afwachting van een eindarrest onherstelbare gevolgen zal hebben. Daarbij kan er ook niet aan voorbij worden gegaan dat verzoekster tijdens de schorsingsperiode van twee maanden, het beroep van advocaat verder mag blijven uitoefenen en ook vrijwillige bemiddelingsopdrachten mag aanvaarden.

De morele vernedering die verzoekster zou lijden ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing zal worden hersteld door de morele genoegdoening welke een – overigens met terugwerkende kracht geldende – vernietiging van de bestreden beslissing verleent.

Dat in de op haar toepasselijke “rechtspositieregeling” niet voorzien is in de schrapping of uitwissing van de schorsing, is evenmin een pertinent argument. Wanneer de Raad van State de bestreden beslissing zou vernietigen, dan moet deze worden geacht nooit te hebben bestaan en zal de verwerende partij ertoe zijn gehouden, ook zonder enige expliciete bepaling in de tuchtregeling, de beslissing waarbij de schorsing wordt opgelegd, te schrappen.

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die

cumulatief vervuld moeten zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

V. Anonimisering

13. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dat verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 december 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin